

Cântecul mioarei

Mihai Costăchescu

S-aude, s-aude,
departe la munte,
gomăn, gomănaș,
glas de buciumaș,
de trei ciobănași,
gomăn, gomănind,
oile pornind,
pe-un picior de munte
cu hățasuri multe.
Ș-apoi suie și coboară,
zi mare de vară,
din vărsat de zări,
pân la țarcători
și din țarcători,
pân la sâniori,
trei cârduri de oi,
de oi bucălăi,
la lână țigăi,
la coadă pârnași,
cu coarnele ciute,
cu steluță-n frunte,
cu trei ciobănei,
tustrei verișori,
că-s din trei surori.
Unu-i ungurean,
unu-i moldovean
și uni-i vrâncean.
Da cel ungurean
și cu cel vrâncean
pe cel moldovan,
ei mi s-o grăit,
mi s-o dămolit,
ca să mi-l omoare
în apus de soare,
umbre când pornesc,
negure s-opresc
pe munți și pe ape...
dorm apele toate.
Dară cea mioară,
de trei miei în vară
mult mi-i năzdrăvană.
De trei zile-ncoace,
iarba nu-i mai place,

gura nu-i mai tace
- Cioban stăpânesc,
fecioraş domnesc,
ciobănaş de oi,
de pe ieste văi,
cu sumanul lăi,
mâncat de nevoi
şi bătut de ploii...
Ciobănaş cu lance,
dă-ţi oile-ncoace,
la verde zăvoi,
că-i iarbă de noi
şi umbră de voi...
sus frunza rătundă,
jos iarba mărunţă,
sus îi frunza deasă,
jos îi iarba grasă...
Ciobănaş cu glugă,
dă-ţi oile-n luncă...
luncuţa-nflorită,
inima-mpărţită,
luncuţa pletoasă,
inima duioasă...
că mi s-o vorbit,
mi s-o dămolit
cei trei ciobănei,
verişorii tăi,
ca pe la chindie,
ei să te răpuie,
şi la-apus de soare,
ei să te doboare,
să mi te omoare
şi la miez de noapte,
dorm apele toate,
să mi te îngroape,
la valea adâncă,
la potica strâmtă.
El din gură o zis
- Mioară, mioară,
de trei miei în vară,
de-mi eşti surioară,
de-mi eşti năzdrăvană,
de-s gata de moarte,
spune-le tu toate...
ca să mă îngroape,
în strunga de oi,
în jocul de miei,
în dosul stâniei,

să mă urle câinii...
Iar tu din gluguță,
să-mi faci iconiță
și din trișculiță,
să-mi faci cruciuliță
și din buciumaș,
să-mi faci prăpuraș...
Tot să mă mângâi,
tu la cap să-mi pui
flueraș de os
că-mi zice duios,
flueraș de soc
că-mi zice cu foc,
flueraș de fag
că-mi zice cu drag...
Vântul mi-a sufla,
oile-or zbiera,
câinii m-or urla
și m-or căuta...
Iar dac-ai zări,
dacă-i întâlni,
mândră copiliță,
albă la peliță,
neagră la cosiță,
boură la țâță,
la haine pestriță,
băluță, băluță,
glas de copiliță,
prin munți alergând,
din ochi lăcrimând,
de mine-ntrebând,
să-i spui c-am plecat
departe-n iernat,
pe-o gură de rai,
cam de peste plai...
Iar de mi-i zări,
dacă-i întâlni,
măicuță bătrână,
cu brâul de lână,
din caer trăgând,
din fir răsucind,
din ochi lăcrimând,
din gură-ntrebând
- Cioban ungurean
și cu cel vrâncean,
mări, n-ați văzut
și n-ați auzit
tot de-un ciobănaș,

tot de-un flăcăuș
și de-un fecioraș,
pe-un picior de munte,
cu oi multe, multe,
cu coarnele ciute,
la lână țigăi,
la coadă pârnași.
Mioară, mioară,
tu-mi fii sorioară,
să-i spui c-am plecat
și m-am însurat
c-o fată de crai,
tot de peste plai...
Pe-un picior de plai,
pe-o gură de rai
mult plânge maica,
mai cu foc mândra...
- Măi Ioane, măi,
de pe ieste văi,
cu sumanul lăi,
mâncat de nevoi
și bătut de ploi,
ce nu vii la noi,
pe la miez de noapte,
dorm oile toate...?
- Băluță, băluță,
albă la peliță,
neagră la cosiță,
neagră la straiță,
ce-mi sui pe Bistriță?
- Mioară, mioară,
de trei miei în vară,
colo-n calea ta,
n-ai văzut badea?
- Ba l-oi fi văzut,
nu l-am cunoscut.
- Lesne-i de-al cunoaște
nalt și subțirel,
tras printr-un inel,
la față-albureț,
la păr negru creț,
negru câte-un fir,
fața trandafir,
negru câte-un strop,
fața busuioc.
- Băluță, băluță
neagră la straiță,
ba l-am cunoscut

și l-am auzit,
cu gomăn de om,
mă chema din somn,
gomăn gomănind,
prin plaiuri suind,
pe la miez de noapte,
dorm apele toate...
Și el mi-o plecat,
depart-n iernat,
dincolo de munte
prin hătașuri multe...
- Mioară, mioară,
de trei miei în vară,
la lână plăviță,
ciută la corniță,
m-aș duce, m-aș duce
și mi-i calea-n cruce
și nu pot străbate,
de străinătate,
de pustietate,
de voinici stătuți,
de butuci căzuți,
de cârlani lănoși,
de voinici frumoși...
Ș-apoi pe-un picior de plai,
pe-o gură de rai,
mult plânge maica,
mai cu foc mândra...
Iară cea măicuță,
neagră la străiță
- Cioban ungurean
și cu cel vrâncean
mări, n-ați văzut
și n-ați auzit,
tot de-un flăcăuș
și de-un fecioraș
și de-un ciobănaș?
Mări, de mi-ți spune,
de voi a fi bine,
iar de nu mi-ți spune,
de voi a fi bine,
iar de nu mi-ți spune,
mult oi lăcrăma
și v-oi blăstăma
și v-iți clătina,
mări, ca frunza,
și v-iți legăna,
mări, ca iarba.

- Noi că l-am văzut
și l-am auzit,
sara pe-nsărat,
la dealul bărbat,
la drumul săpat,
la bradul plecat...
el îi îngropat
în țărână-astupat,
la capăt de deal,
la muche de mal,
la valea adâncă,
la poteca strâmtă,
de vânt nebătută,
de ochi nevăzută...
mătușă bătrână,
cu brâul de lână
albă la cosiță,
neagră la străiță,
nu mai întreba
nu mai blestema,
că vânt s-o porni,
în pământ te-a trânti,
pân-om alerga,
mi te-a astupa.